

Wim Sonneveld, Het Hondje Van Dirkie

Kleine Dirkie had een hondje door een auto overreden
Met gebroken poot in 't straatgewoel gevonden
Met twee houtjes en een stukkie van een ouwe gonjebak
Had ie 't pootje eerst gespalkt en toen verbonden

Daarna had ie 't dier heel zacht opgepakt en thuisgebracht
En vervuld van stille angst en diepe zorgen
Zei ie: "Mormel, had ook uitgekeken voor je overstak"
En 't voorzichtig in een zolderhoek geborgen

Als 'ie boterhammen kreeg verborg 'ie iedere keer een stukkie
Voor zijn zieke kameraad onder z'n kieltje
En dan sloop ie op z'n tenen met een koppie zonder oor
Naar de zolder en zei: "Vreet nou maar, schlemieltje"

Hekkie keek 'm nou en dan met z'n koppie scheef 's an
De filantropie kon 't beestje niet verwerken
Toen 'ie op een keer wou blaffen siste Dirkie: "Houd je bek
Je ligt zo uit je pension als ze 't merken"

Op een keer kwam Hekkie onverwachts, z'n poot nog in 't verband
De kamer in, een hondje laat zich niet verbieden
Moeder zei: "Nou is de boot an, kijk me zo'n scharminkel an
't Lijkt waarachtig wel de Joodse invalide
Van wie hoort dat stuk gespuis? Straks heb ik Artis in me huis"
Dirkie stamelde, hij kon 't nauwelijks zeggen
"Toen ie onder een auto lee, dacht ik, ik neem 'm effe mee
Anders hadden ze 'm zo maar laten leggen"

"As 'ie binnen 't uur m'n huis niet uit is gaat 'ie
Verklaarde ma "da's wat voor mij, die nare krengen"
Toen zei pa gedecideerd: "Wanneer z'n poot genezen is,
Zal ik 'm persoonlijk naar 't asiel toe brengen"
Dirk zei liefdevol: "Nou teef, de eerste maand ben je weer safe"
Intuitief was ie van de patient gaan houden
Moeder schamperde: "Zeg ober, geef u Hekkie een stukkie kreeft
Man, je moet een villa voor 'm laten bouwen."

Kleine Mies 't jongste zusje noemde Hekkie smalend viezerik
Dan hulde Dirkie zich in hooghartig zwijgen
Soms werd 't 'm wat al te machtig en dan kreet ie: "Treiterkop
Wat is vies, kijk jij maar liever naar je eige"
Eens beet Hek in Miesje's pop, 't meisje gaf het beest een schop
Dirk vloog op en loeide: "Valse Salamander
Raak dat beessie nog 's aan, dan zal ik je effe kreupel slaan
Als 'ie slaag krijgt is 't van mij en van geen ander"

Hekkie leefde ongestoord temidden van conflicten voort
Schoon onbewust dat ze de oorzaak was van rampen
De n vervolgde haar met haat, de ander werd 'r kameraad
Het huisgezin had zich gescheiden in twee kampen
Het pootje was weer gecureerd, Dirkie had de hond geleerd
Mooi te zitten en nou was ie reuze branie
Vader zei soms: "Klein serpent, zo'n beest is toch intelligent"
"Ja", zei Moeder, "Ga d'r mee naar Sarasani"

Na zes maanden stille oorlog had 't noodlot zich voltrokken
Hekkie had iets raars gedaan in Moeder's kamer
Bertus 't oudste broertje zag 't en riep: "Kijk 's wat een zw
Op de trippen stoelen, Moe", hij greep een hamer
Wierp die Hekkie naar z'n kop, 't beestje vloog schuimbekkend op
Viel toen neer, op dat moment kwam Dirkie binnen
Bleef als vastgenageld staan, keek lijkwit zijn broertje aan
Niemand wist toen wat met Dirkie te beginnen

Zacht als was 't een kostbaar kleinood heeft toen Dirk 't verstarde beest
Naar z'n hoekje op de zolder meegenomen
's Avonds in het donker groef ie in het Vondelpark een kuil
In een eenzaam laantje onder iepenbomen
Met een snuitje bleek als was lei 'ie Hekkie onder 't gras
En zei trillend, beide oogjes toegeknepen
"Hekkie, 't was niet mijn schuld, mensen hebben geen geduld
Arm dier, ze hebben jou thuis nooit begrepen"